

Amphitruo : blyspel

<https://hdl.handle.net/1874/372009>

93⁴

A

AMPHITRVO,

B L Y S P E L.

Door D. B.

Vertoont op de Amsterdamsche
S C H O U W B U R G.

TE AMSTERDAM,
By *Jacob Lescaijje*, Boekverkooper op den Middeldam,
naast de Vischmarkt, 1679.

AMPHITRYON

BY J. S. P. E. L.

DOE D. B.

Author of the

SCENARIOS

THE AMSTERDAM

By J. S. P. E. L., Author of the

SCENARIOS

K O R T E
I N H O U D T.

IUpijn beslaapt *Alkmeen*, in schijn van haaren man.

Merkuur bedriegt de knecht ten dienste van zijn vader.

Kupido speelt zijn rol: en dient zich listig van

Twee Sofiaas, en twee *Amphitruoos* te gader.

VERTOONERS.

JUPITER, *onder de gedaante van Amphitruo.*

AMPHITRUO, *Veltheer der Thebanen.*

MERKURIUS, *onder de gedaante van Sofia.*

ALKMENE, *vrouw van Amphitruo.*

BROMIA, *dienstmaagt van Alkmene, en huisvrouw van Sofia.*

SOSIA, *dienaar van Amphitruo.*

NAUKRATES, *broeder van Alkmene.*

POLICLES,

BLEFARUS,

ARGANTIPLACIDOS,

KUPIDO.

} *Thebaansche Oversten.*

Het Tooneel is in Thebe, voor 't huis van Amphitruo.

A M P H I T R U O.

EERSTE UITKOMST.

S O S I A.

Er daar? ik beef van angst. goet vriend, ik
zoek geen twist.

Ha! welk een stoutheid, welk een onver-
tsaagtheid is 't,

In zulk een donk'ren nacht te doolen langs de
straaten!

Wat speelt mijn heer my nu een pots, hy moet my haaten,
't Gaat vast; want zoo hy om zyn evennaasten dacht,
Hy had, met dit verhaal, wel tot den dag gewacht.
Juist moet ik nu zoo laat by duister loopen dwaalen,
Om aan zijn vrouwtjen zijn victory te verhaalen.

Maar, zoo my dunkt, ik zie ons huis daar, ja gewis.
Nu voel ik dat myn vrees weêr schier verdweenen is.
Maar Sofia, kom wil terwyl eens overleggen,
Of gy uw boodschap wel ter deeg zult kunnen zeggen.
Ik moet Alkmene net verhaalen, hoe myn heer
De slag gewonnen heeft, maar, dit verbrust het weêr,
Ik heb het niet gezien, want ik had my versteeken.
Geen noot, 'k zal niettemin wel braaf van vechten spree-
ken,

Al had ik 't zelfs gedaan. Hoe meenig zwetst 'er van
Batailjes, die hy niet met waarheid zeggen kan.
Nu lustig een begin. Dit zal de kamer strekken,
Waar in ik zoo te post kom om Alkmeen te wekken.
En deez' lantaren, die 'k hier neêrzet by mijn voet,
Zal zijn Alkmene, daar ik tegen spreken moer.
Mevrouw, .. Amphitruo mijn heer. . . 't Is wel begonnen,
Heeft zeer gelukkig zijn vyand overwonnen,
En zendme in Ambassade om 't u te doen verstaan,

Wel, welkom Sofia, het staat my zeer wel aan,
 Dat ikje zoo gezont hier wederom zie keeren.
 Maar zeg, hoe vaart mijn man? heel wel, wat zou hem
 deeren?

't Is puik! verlangt hy ook na my? gelijkge ziet;
 Want anders zond hy my in zulk een donker niet.
 Wilt ons d'omftandigheên van dezen strijt vertellen.
 Zeer wel Mevrouw, 'k heb 't zelfs gezien, en zal 't wel stellen.
 Nu beeld je zelyen in, dat hier aan deeze kant
 De stad Telebe legt, een stad, na mijn verstant,
 Zoo groot schier als ons Thebe, aan gins zy, moetje weeten,
 Loopt een revier, laat zien, hoe word die ook geheeten.
 Ja, ja, dat's evenveel. hier nam ons volk het veld;
 Daar had de vyand zijn Infantery gestelt.
 Ik weet het net, want 'k heb die tijd geen oog geloooken,
 Gins lag ter rechter zy de Ruitery, gedoooken
 Beneden 't kreupelbosch. na 't bidden was gedaan,
 Zoo gafmen 't teeken, dat de veldslag aan zou gaan.
 De vyand meende ons toen van achter in te breeken,
 Maar wierd gestut, en liet wel haast dien aanslag steeken.
 Zie onze voortocht daar, die overvloeit van moed,
 Zie hier de lijfwacht van den Koning, ô gans bloet!
 Wat kaerels zijn 't, wat zijn 't soldaaten, by gans krachten!
 Maar wat geraas is dat, hoe zal ik my best wachten?

II. U I T K O M S T.

M E R K U R I U S *onder de gedaante van Sofia,*
 S O S I A.

M E R K U R I U S.

I U pijn, die binnen vast de schoone Alkmene streelt,
 En daar Amphitruo, haar eigen man, verbeeldt,
 Heeft my, Merkuur, zijn zoon, tot koppelaar genoomen
 Van zijne min, en hier in dit gewaad doen koomen
 Van Sofia, die 'k af zal drijven van deez' kust,
 Om onze minnaars niet te stooren in haar lust.

B L Y S P E L.

9

S O S I A.

Ik heb nu weêr wat moed, ja, laat ons binnen treden,
En daar 't officy van Ambassadeur bekleeden.

M E R K U R I U S.

Men zalje dat wel haast beletten.

S O S I A.

'k Heb voorwaar

Mijn leven noit gezien een nacht zoo lang en naar,
Als noch een nacht, toen ik, 'k weet niet waarom, gevangen,
En braaf gegeeffelt, aan een touw moest blijven hangen.
Ik loof dat Febus moet van gift'ren dronken zijn,
En dat het hoofd hem nu noch zeer doet van de wijn.
Maar wat is dat? my dunkt ik zie een man daar waaren
Voor onze deur, dat is niet goet, hoe zal ik 't klaaren?
Het zingen is een blijk van onvervaardheid. goet!
Ik zal dan zingen, schoon ik bang ben in mijn bloedt.

*Hawat zijn wy arreme slaven,
Hawat zijnwe een arrem geslacht,
Van by dagen en ook by nacht
Geduriglijk te moeten draven.*

*Had ik nu een zoopje te drinken
Van Rosolis, of Brandewijn,
Zoo zou my 't hert vry wat moediger zijn,
Dat ik my nu heel voel ontzinken.*

Ha, ha, ha....

M E R K U R I U S.

Wat 's dat voor een rabout, die my zoo vroeg durft wekken
Met zingen? wil ik hem eens braaf met vuilten dekken?

S O S I A.

Die man, naa 't schiejnt, is geen liefhebber van muziek.

M E R K U R I U S.

't Is nu bykans een week geleden, 'k heb gelijk,
Het is een volle week, dat ik, om my te wreken,
Geen mensch gevonden heb, dien ik den hals kan breeken.

A M P H I T R U O ,

De sterkheid van mijn arm vergaat maar in de rust,
Ik zoek maar iemand, dien ik heerlijk, na mijn lust,
De rug mag meeten, om mijn hart wat op te haalen.

S O S I A .

Wat boozer turk is dat ! hoe droes komt die hier dwaalen ?
Maar laat ons evenwel meê toonen dat w'er zijn.

M E R K U R I U S .

Wie daar ?

S O S I A .

Wel ik.

M E R K U R I U S .

Wiegy ?

S O S I A .

Ik, Sofia geheeten.

M E R K U R I U S .

Wat is uw lot ? spreek op, en voort, ik wil het weten.

S O S I A .

Een mensch te zijn.

M E R K U R I U S .

Wat bentge, een meester of een knecht ?

S O S I A .

Gelijk het my gevalt

M E R K U R I U S .

Dat is al stout gezegt.

Waar leit uw weg na toe ?

S O S I A .

Daar ik denk heên te treden.

M E R K U R I U S .

Ha ! dit verdriectme.

S O S I A .

Ik ben daar heel wel meê te vreeden.

M E R K U R I U S .

Je schijnt niet gek, en komt al snedig voor den dag.

Ik Moet kennis maken, en voor eerst met deeze slag.

S O S I A .

My slaan ?

M E R -

B L Y S P E L.

II

M E R K U R I U S.

U slaan, ik zal noch eens die proef u geeven.

S O S I A.

Hoe is 't, om 't wats?

M E R K U R I U S.

Wel neen, dat doe ik noit mijn leeven,

't Is slechts uit kortswijl.

S O S I A.

Hoe, zoo zonder eenig woord

Een mensch te tromm'len op zijn bakhuis? ik ga voort
Mijn vriend.

M E R K U R I U S.

Waar wilje heên?

S O S I A.

Wat roert het jou.

M E R K U R I U S.

Laat hooren.

Ik wil het weeten.

S O S I A.

Hier in huis, wat hebje my te flooren?

'k Moet voort, mag ik niet gaan tot onzent, daar ik woon?

M E R K U R I U S.

O schelm! wat zegje datje hier woont?

S O S I A.

Dat komt schoon,

Is hier Amphitruo geen heer af?

M E R K U R I U S.

Wat kan 't geeven?

S O S I A.

Ik ben zijn knecht.

M E R K U R I U S.

Wie, gy?

S O S I A.

Ja, ik.

M E R K U R I U S.

Wie heeft zijn leeven. . .

Ben

Ben jy zijn knecht ?

S O S I A.

Ja, wel te weten.

M E R K U R I U S.

Zegme dan

Uw naam.

S O S I A.

Die 's Sofia.

M E R K U R I U S.

Wat?

S O S I A.

Sofia.

M E R K U R I U S.

Ik kan

't Niet langer hooren, wacht, ik zal je bastonneeren ;
Jou vagebond, dat jy mijn naam durft usurpeeren,
En zeggen stout, dat jy bent Sofia, hou daar.

S O S I A.

Hou op toch, want je slaat mijn schouders van malkaâr.

M E R K U R I U S.

Ben jy noch Sofia ? wat zegje ?

S O S I A.

Door uw slaagen

Voel ik my in der daat geen ander lichaam draagen ;
Maar echter vinde ik een verandering in my,
Dat ik dan Sofia, maar de geflagen zy.

M E R K U R I U S.

Noch hondert slagen ?

S O S I A.

Neen, wat treves, mag het weezen,

Van bastonnaden.

M E R K U R I U S.

Wel, jy hebt my niet te vreezen,
Ban maar die fantazy, en zotheid uit uw hoofd.

S O S I A.

Maar zegme toch, indienje wilt datme u geloofst,

Hoe kom jy Sofia te zijn? en 'k zal je prijzen
Voor al mijn leven, zoo gy my dat kunt bewijzen.

M E R K U R I U S.

'k Ben Sofia geweest, van kintsbeen aan. nu heeft
Amphitruo my hier gezonden, om beleef
Zijn vrouw Alkmene zijn victory t'openbaaren.
Ik ben die Sofia, die nu schier twintig jaaren
Mijn heer heb trouw gediend, den goeden Davus zoon,
De broër van Arpagus, en op dat ik 't betoon
Zoo klaar gelijk den dag, 'k heb, tot mijn zwaarste rouwe,
De stuurse Bromia, gekregen tot mijn vrouwe.
Die dikwijls my de kop op hol helpt, door haar praat.
'k Ben hondert malen hier wat afgeroest op straat,
En zonder dat ik ooit dorst kikken, of my weeren.
Men heeft, door meester Hans, my eens de rug doen smeeren
Met roeyen, na me dunkt, om eenig klein gebrek,
Maar tot mijn onschuld.

S O S I A.

Wel, ik word waarachtig gek,
Hy heeft gelijk; want al die dingen met malkander
Weet Sofia alleen te zeggen, en geen ander.
Maar zeg my eens, zoo 't u beliest, wat kostlijkheid
Amphitruo nu heeft veroverd? dat bescheit
Kunt gy niet weten.

M E R K U R I U S.

Niet? vijf schoone diamanten,
Den Veldheer afgestroopt, met gout aan alle kanten
Bezet, en ingeleit.

S O S I A.

Voor wie was dat present?

M E R K U R I U S.

Wel, voor zijn vrouw.

S O S I A.

Hy spreekt de waarheid, ik beken 't;
Maar wat deed' Sofia, terwijl dat d'andre streden?
Ter zijde. Dat 's een geheim! kom, geef me eens antwoord
op die reeden.

M E R-

A M P H I T R U O ;

M E R K U R I U S.

Die tapte een pul met wijn, en schuilende achter 't vat ;
Zag nergens na vóór hy die uitgezoopen had.

S O S I A.

Net op zijn kop geraân: maar hoe kan hy dat weeten ?
Ten zy die drommel zelfs heeft in de pul gezeeten.
Maar laat ik u eens by het licht bezien , of gy
Me ook wel gelijkt: laat zien, ô moort ! dat 's toovery.
't Is of die kaerel uit mijn tronie is gesneden ;
Wy twee zijn evéneens van leeden en van kleeden ,
Maar 't geenme meest verzet, is, dat zijn rossen baart ,
En groote neus, zoo wel zich met de mijne paart.
Ja, gy zijt Sofia, ik moet het zelve zeggen ,
Maar zoo gy 't zijt, gelijk de zaak nu schijnt te leggen ,
Zoo zegme, wiege wilt dat ik ben, in deez' schijn ,
Want zeker ik behoer voor 't minst wel iets te zijn.

M E R K U R I U S.

Weez gy dan Sofia, als ik 't niet meer wil weezen,
Want anders wachtje voor stokslagen. jy moogt vreezen.
Merkuur binnē.

S O S I A.

Ik weet niet wat hy meent , maar wat zijn slaagen zijn ,
Dat heb ik al te wel vernoomen, tot mijn pijn.
De drommel haal dien beul: maar wie mag daar weer
weezen ?
't Is Bromia, mijn wijs, och arme ! ik mag wel vreezen ,
Dat d'andre Sofia , die hier zich zelfs onthoud ,
Terwijl ik uit ben, braaf mijn akker heeft gebout ,
Maar 'k heb nu juist geen tijd om 't al op 't nauwst te vraagen.

I I I . U I T K O M S T.

B R O M I A , S O S I A.

B R O M I A.

ZYt welkom, Sofia , hoe heeft het zich gedraagen
Op reis ? hoe gaat het al ? kom hier mijn zoete vaar ,
Is 't

Is 't noch gezont, en hebje buit?

S O S I A.

Zoo passlijk maar.

Ik spreekje wel daar na, maar ik mag nu niet draalen,
Ik moet Amphitruo iets noodigs gaan verhaalen.

B R O M I A.

Hoe Sofia, meent gy zoo koeltjes heen te gaan?

S O S I A.

Hoe, wilje niet dat ik mijn heer ten dienst zal staan?

B R O M I A.

Maar my zoo schielijk te verlaaten?

S O S I A.

Schoone zaaken.

Daar na komit tijds genoeg ons zelve te vermaaken.

B R O M I A.

Maar hoe! zoo weg te gaan, op zulk een vreemt fatzoen,
Als of je waart gestoort, zelfs zonder eens een zoen
Te geven, of voor 't minste een vriend'lijk woord te spre-
ken?

S O S I A.

Wat meenje dat ik mijn verstand en kop wil breeken,
Om al die grollen weêr te haalen voor den dag,
Wy hebben al gezegt wat dat men zeggen mag,
En kan, in onzen tijd.

B R O M I A.

Maar sla toch eens uw oogten

Op onze Amphitruo, zie eens hoe veel vermoogen
De trouw op hem heeft, daar gy in het tegendeel
Uw vrouw zoo weinig acht.

S O S I A.

Ho! dat is groot verscheel.

Het is noch vryery met hun, en zeek're tijden
Verschoonen, 't geen daar na de jaaren niet en lijden.
En is 't niet mislijk dat een man, zoo lang getrouw,
Zijn wijf gedurig kust, en malle praatjes houd?

B R O M I A .

Ben ik dan buiten tijds, om meer iet zoets te wachten ?

S O S I A .

Neen, 'k zeg dat niet, en 't is ver buiten mijn gedachten ;
Maar 'k heb te groote een baard om wel te zuchten, en
Ik zouze bersten doen van lachen ; want ik ben
Tot schreyen onbequaam, waar toe ook al die rouwe ?

B R O M I A .

Gy zijt niet waardig zulk een eerlijk een' vrouwe.

S O S I A .

Je bent maar t'eerlijk na mijn zin, ô ja, 'k geloof 't.
Doch wees zoo eerlijk niet, en breek my minder 't hoofd.

B R O M I A .

Hoe, moet ik om mijn deugd noch zelfs verwijting hooren ?

S O S I A .

De zachtheid van een vrouw, kan my het best bekooren,
Daar, in het tegendeel, uw deugd u maakt gehaat.

B R O M I A .

Je moest een vrouwtjen, dat u met een valsch gelaat
Kon streelen, om daar door haar geilheid te bedekken,
Verkeegen hebben, die u zouw tot straf verstreken.

S O S I A .

Maar wiltge dat ik u mijn zin eens recht verklaar.
Een ingebeelt affront, dat raakt de zotten maar.
Ik zou op mijn signet, voor mijn devies, doen snyen,
Wat minder eer, en wat meêr rust.

B R O M I A .

Hoe, zouje lyen

Dat ik, behalven u, van iemand wierd bekoort ?

S O S I A .

Ja, zoo 'k niet meerder door uw knorren wierd' vermoort.
Een makkelijke fout, die kan my meêr behaagen,
Als moeyelijke deugd, die stadig ons komt plaagen.
Nu Bromia, het ga u wel ; ik moet mijn heer
Gaan zoeken.

B R O M I A.

Waarom juist heb ik 't gemoet zoo teer,
Dat ik dien vlegel niet kan straffen, zonder vreezen?
Foei, 't spijtme waarlijk nu zoo kuifsch een vrouw te weezen.

S O S I A.

Ja kuifsch, gelijk 'er veel, tsa lufftig maar, vertrek.

B R O M I A.

Ik ga, en 't is mijn leet dat ik heb zulk een gek.

S O S I A.

Z'is weg. ik veinsde maar, om eensjes recht te weeten,
Of d'ander ik, die my zoo braaf de rug kon meeten,
En haav'nen, 't hoeft niet meê bezet heeft, met het hout,
Daar meê Acteon eer liep pronken door het wout.
Toch, naar het schijnt, is zy zoo licht niet te bekooren.
Maar daar 's mijn meester, die ook wonder op zal hooren.

I V. U I T K O M S T.

A M P H I T R U O, S O S I A.

A M P H I T R U O.

HEbt gy gedaan het geen dat ik u had belast?

S O S I A.

Ja, heertje, maar ik quam zoo treffelijk te gast
By uwen Sofia, mijn ander ik, mijn maatje,
Mijn rug gevoelt noch braaf de nasmaak.

A M P H I T R U O.

Maar dit praatje

Dient nergens toe, kom, zeg maar wat gy hebt gedaan?

S O S I A.

Maar zeg eerst op wat wijze ik mer u om moet gaan.
Of ik u op zijn hoofs de zake moet verhaalen,
Of waarlijk, als ik die moest met mijn huid betaalen?

A M P H I T R U O.

Wat hoofs? wat huid? wel wat zal ik daar meê verstaan?
Zeg kortelijk de zaak, gelijkze is toegegaan.

B

S o.

S O S I A.

Goet, laatme slechts begaan, vraag maar, 'k zal antwoord
geeven.

A M P H I T R U O.

Op d'ordre, die ik u daar flusjes heb gegeven....

S O S I A.

Ben ik vertrokken, 't was zoo donker als een hel,
En vloekende sprong ik, van spijt, schier uit mijn vel,
U wenschende, om deez' last, een millioen van plaagen.

A M P H I T R U O.

Wat zegje daar rabaut?

S O S I A.

Heer, gy hebt niet te klaagen,

'k Zal liegen zooje wilt.

A M P H I T R U O.

Zie wat genegentheid

Die sijne knecht heeft voor zijn meester, zoo hy zeit,
Maar 'k laat dat gaan. zeg wat u onderweeg ontmoet is?

S O S I A.

Een yffelijke schrik.

A M P H I T R U O.

Ei ziet eens wat een bloet 't is!

S O S I A.

Natuur is misselijk, den eenen geeft zy hert,
Daar d'ander, door een wind, terstont ver slaagen werd;
Deez' houd van dooden, en ik houd alleen van leeven.

A M P H I T R U O.

Nu koomende aan het huis?

S O S I A.

Wierde ik van daar gedreeven.

A M P H I T R U O.

Door wie?

S O S I A.

Een ander ik, die gy gezonden hebt,
En die maar al te wel mijn last heeft onderschept.

A M P H I T R U O.

Wat fabeltjes!

S O S I A.

Neen heer, het is de reïne waarheid,
 Dien ander ik, ô ja! het is een zaak die klaar leit,
 Dien andre Sofia.

A M P H I T R U O.

Wat Sofia? zeg aan.

S O S I A.

Ik zelfs, die t'huis ben, niet die nu met u komt gaan,
 Die was al lang voor my tot onzent ingekoomen.

A M P H I T R U O.

Waar toe deez' zotte klap, is 't dronkenschap, of droomen?
 Is 't dolligheid? spreek op, of slechte kortswijl?

S O S I A.

Neen.

De zaak is als ik heb gezegt. ik die alleen
 Te weezen meende, vond, ver buiten mijn gedachten,
 Een and'ren Sofia, die ik daar niet verwachten;
 En als ik u de zaak zal zeggen, naakt en klaar,
 'k Waar daar gekoomen, eer dat ik gekoomen waar.

A M P H I T R U O.

'k Moet wel zachtzinnig zijn, en traag gewekt tot tooren,
 Om zoo veel zottigheên noch langer aan te hooren.

S O S I A.

Indienje quaat word, zal ik niet gehouden zijn. . . .

A M P H I T R U O.

Neen, zonder drift; maar zeg my toch eens, wat voor schijn
 Dat deeze zaak, op die manier, gebeurt zouw weezen?

S O S I A.

't Is zeeker, 'k heb het noit gezien, noch zelfs geleezen,
 Maar het is echter waar.

A M P H I T R U O.

Wie zouw 't gelooven.

S O S I A.

Ik

A M P H I T R U O,

Heb meê een ruime tijd getwijfelt , en van schrik ,
 Toen ik mijn zelve zag , verloor ik schier mijn zinneti.
 'k Zei lang, je liegt het ; maar hy kon my overwinnen.
 Ik zag dat ik het was, hy lijkt my op een haar ,
 Schoon, welgemaakt van lijf, van aanzicht fris en klaar,
 In geener wijs bezet, gelijke ziet, met puisten ,
 En 'k was voldaan, had hy niet zulke harde vuisten.

A M P H I T R U O.

Wat moet ik al gedult gebruiken ! zeg my hier
 Voort, quamje niet in huis ?

S O S I A.

In huis ! op wat manier ?

A M P H I T R U O.

Van vooren door de poort.

S O S I A.

Neen, dat wouw zoo niet vlooten,

Heb ik my zelfs de deur niet voor de neus geslooten ,
 En die verboôn ?

A M P H I T R U O.

Hoe dat ?

S O S I A.

Met eenen braven stok,

A M P H I T R U O.

Men floeg u ?

S O S I A.

Braaf !

A M P H I T R U O.

En wie !

S O S I A.

Ik.

A M P H I T R U O.

Hoe, gy ?

S O S I A.

Zonder jok.

Ik niet, dien ik van hier, maar d'ander ik, ervaren
 In knuppelkennis, niet gewoon het hout te spaaren.

A M P H I T R U O.

Ik word noch razend, zaagt gy dan mijn vrouw niet?

S O S I A.

Neen.

A M P H I T R U O.

En door wat oorzaak, zeg?

S O S I A.

Om sufficiente reên.

A M P H I T R U O.

Wie heeft het u belet? spreek guitzak, zonder draalen.

S O S I A.

Moet ik u vijftigmaal de zelve zaak verhaalen?

Ik zeg u klaar, ik vond tot onzent twee voor een,

Van die twee ikken, d'een op d'ander heel t'onvreên,

En nijdig, datze dus elkanderen geleeken,

Is d'andre t'huis, en d'een heeft d'eer met u te spreken.

*k Zeg dat dien eenen ik, van draven afgeslooft,

Dien and'ren ik daar vond, vast bloozende om het hoofd

Van vrolijkheid, en fris, en welgedaan van weezen,

Den eenen ik vol angst, den ander zonder vreezen,

En zonder and're zorg, als hoe hy, tot mijn rouw,

Zijn eigen zelve, my, de beenen breken zouw.

A M P H I T R U O.

Gy spot met my, wat 's dit? ik zweer, ik zal my wreeken,

Maar zeg, wie sloegje, in plaats dat gy mijn vrouw zoud spreken?

S O S I A.

Ik, zeg ik u, dien ik, veel steeviger als ik,

Dien ik, die my de deur ontweldigde, en vol schrik

Verjoeg, dien ik, die my zoo fijn heeft leeren zingen,

Dien ik, die my de poort deê voor mijn scheenen springen,

Dien fieren ik, die zich zoo meester heeft getoont,

Dien ik, die nu, in plaats van my, tot onzent woont.

A M P H I T R U O.

De wijn heeft zekerlijk zijn razend brein bevangen,

*t Verstand is op de loop, door 't drinken.

A M P H I T R U O,
S O S I A.

Ik wil hangen,
Zoo 'k meer als water heb geproeft, aan 't hoogft geboomt,
Geloofst my op deeze eed.

A M P H I T R U O.

Zoo hebje 't dan gedroomt.

S O S I A.

Noch minder, ik heb niet geslaapen, beste maatje,
'k Was heel wel wakker, en dat ander Sofaatje
Sliiep ook niet, als hy my de vaak uit d'oogen dreef,
En zoo onzachtelijk mijn arme lenden wreef.

A M P H I T R U O.

't Is lang genoeg met al die razende gedachten:
Maar daar 's Alkmeen, na 'k gis, zal zy my nu niet wachten.

V. U I T K O M S T.

A L K M E N E, A M P H I T R U O,
B R O M I A, S O S I A.

A L K M E N E.

K Om Bromia, laat ons de gooden danken gaan,
Dewijl Amphitruo, zoo zeegerijk in 't slaan,
Zijn vyand heeft vernielt, en door de min gedreeven,
Daar van my allereerst, heeft kennis willen geeven,
Maar wat is dat, ô goôn!

A M P H I T R U O.

De heemel geeve my,
Dat nu Amphitruo, zijn liefste welkom zy,
En dat u deeze dag, door mijne min bewoogen,
U met het zelve hart mag geeven aan mijn oogen.

A L K M E N E.

Zoo ras weërom!

A M P H I T R U O.

Wel hoe! dit is een kleine blijk
Van liefde, en mijne min geschiet groot ongelijk,
Zoo ras weërom, is voor een hart, van min bevangen,

Een

Een slechte taal.

ALKMENE.

Ik wensch de reeden met verlangen. . .

AMPHITRUO.

Neen, neen, Alkmene, ik moet my van dit flaauw onthaal
Beklaagen, en van u wachte ik een and're taal,
En meende dat men my met andre tederheeden,
En vreugde, ontfangen zouw,

ALKMENE.

Gy klaagt, maar zonder reeden.

Ik weet niet hoe men u, met meerder vriendlijkheid,
Ontfangen kan, en 'k heb u nergens in misleit.
'k Heb gister avond, na mijn oordeel, my gedraagen
In alles, als een vrouw, die wil haar' man behaagen.

AMPHITRUO.

Hoe?

ALKMENE.

Zaagt gy in mijn oog de blijdschap niet? en kan
Men meêr doen op de komst van een beminde man?

AMPHITRUO.

Wat zegje daar?

ALKMENE.

Dat gy vernoegt schein, buiten maaten,
En dat ik, nu gyme eerst deez' morgen hebt gelaaten,
Niet zien kan, waarom deez' verwond'ring u verzet.

AMPHITRUO.

Heeft in deez' nacht een droom de waarheid dus belet?
En meentge Alkmene dat mijn liefde nu volkoomen
Voldaan is, nu ge my onthaalt hebt in uw droomen?

ALKMENE.

Hoe, heeft een quade damp Amphitruo ontstelt,
De waarheid van zijn komst verduist' rend met geweld,
En meent gy dus mijn vlam haar eerbaarheid t'ontsteelen?

AMPHITRUO.

Die damp, daar meê gy my onthaalt, kon licht verveelen.

A M P H I T R U O.

A L K M E N E.

Die kan men geven voor den droom.

A M P H I T R U O.

Het geen gy zegt

Kan niemand, zonder droom, ontschuldigen met recht.

A L K M E N E.

Men kan niet zonder damp, het geen ik hoor, ontknoopen.

A M P H I T R U O.

Zwijg van den damp, Alkmeen.

A L K M E N E.

Laat gy den droom dan loopen,

Amphitruo.

A M P H I T R U O.

Wel aan, eens ernstig 't nu gezet.

A L K M E N E.

't Is lang genoeg gescherft.

A M P H I T R U O.

Durft gy dat onbescheit

Noch staande houden, en my zeggen, zonder zorgen,
Dat my hier iemand heeft gezien, voor deezen morgen.

A L K M E N E.

Hoe, wilt gy onbeschaamt ontkennen, dat gy hier
Noch gister avond quaamt ?

A M P H I T R U O.

Ik gift'ren!

A L K M E N E.

Ziet hoe fier

Hy 't lochent, ja, en dat gy zijt voor dag me ontweeken,
Om datge, in't leger, vroeg moest met de krijgsraad spreken,

A M P H I T R U O.

O goôn! wie zou dit niet ontfellen, hoort gy 't niet,
Zeg Sofia ?

S O S I A.

Z'is niet rechtzinnig, zooge ziet.

A M P H I T R U O.

Alkmene, ik bid u let op 't geen gy zegt.

ALK-

A L K M E N E.

Met reeden,

Ik let 'er op, maar ik versta die vreemdigheden
 In 't minste niet, en kan niet zien waarom gy 't doet.
 Al ons gezin heeft u gezien, en u gegroet;
 Maar zoo 'k in deeze zaak, tot nader proef, moest koomen,
 Van wien heb ik 't geval, der laatste slag, vernoomen?
 De diamante strik, verovert in dien slag,
 Is 't niet van u? van wie of ik die hebben mag?
 Is 't niet genoeg?

A M P H I T R U O.

Heb ik u reets de strik gegeven?

A L K M E N E.

Oja.

A M P H I T R U O.

Hoe?

A L K M E N E.

Als gy ziet.

A M P H I T R U O.

Helaas! mijn leeden beeven;

Heeft zyze dan van u, zeg Sofia? is 't spot?

S O S I A.

Ik hebze zelfs.

A L K M E N E.

't Is waar, het kasje is noch in 't sloot.

Is 't toovery? zie daar.

A M P H I T R U O.

O goôn!

A L K M E N E.

Foei, schaamje wat,

Amphitruo, dat gy aldus mijn eer beklat.

A M P H I T R U O.

Voort, zeg ik, Sofia, breek voort het kasjen open.

S O S I A.

Ma foi! de plaats is leeg, zy is 'er uitgelopen:
 En zonder leidsman, om te wand'len na Mevrouw,
 Op dat 'er die by tijds zich meê verciereu zouw.

O hemel! wat heb ik te wachten?

S O S I A.

Na haar spreken,

Mijn heer, is over ons het zelve lot gestreken,
En gy zijt alzoo wel verdubbelt, als uw knecht,
Twee Sofiaas, en twee Amphitruoos, 't is recht
Een apespel!

A M P H I T R U O.

Zwijg gy.

A L K M E N E.

Hoe, wiltge 't noch ontkennen?

't Is schandelijk, waar moogtge u zelve toe gewennen?

A M P H I T R U O.

Neen, zegme maar wat op mijn komt al is geschiet?

A L K M E N E.

Dewijlge 't vraagt, zoo wilje zeggen dat gy 't niet
Geweest zijt?

A M P H I T R U O.

Neen, maar 't is om reeden dat ik gaaren
Zou hooren, hoe ik dan hier by u ben gevaaren.

A L K M E N E.

'k Zal 't doen in 't kort. 'k heb u omhelst, na 't my geviel,
En in mijn oogen blonk de blijdschap van mijn ziel.

A M P H I T R U O, *ter zijden.*

Ik had dat zoet onthaal wel moogen liefst ontbeeren.

A L K M E N E.

Gy quaamt my dadelijk dit schoon geschenk vereeren.

'k Heb noit in u bespeurt verliefder minnegloet.

A M P H I T R U O, *ter zijden.*

Ach, kon my grooter slag oit treffen in 't gemoet!

A L K M E N E.

Al uw omhelzingen, uw kussen, en uw streelen,
Gelijk gy denken kunt, dat kon my niet verveelen.
Ja, zoo ik 't zeggen mag, het gaf my groot vermaak.

A M P H I T R U O.

Daarna, ...

A L K M E N E.

Toen aten wy, en kreegen eind'lijk vaak,
En gingen slapen.

A M P H I T R U O.

Hoe te zamen?

A L K M E N E.

Wel ter deegen,
Dat is een vraag! ô ja, 'k heb aan uw zy geleegeen.

A M P H I T R U O, *ter zijden.*

„Dat is een doodstuip.

A L K M E N E.

Zeg, waarom toch wordje root?
Heb ik misdaan, met u te streelen in mijn schoot?

A M P H I T R U O.

Neen, neen, ik was het niet.

A L K M E N E.

Amphitruo!

A M P H I T R U O.

Ontrouwe!

A L K M E N E.

Bedaar wat.

A M P H I T R U O.

Neen, ik wil, van zulk een snooden vrouwe,
My wreeken.

A L K M E N E.

Ga vry heên, onwaardig man, ga heên,
Zoek vry een schijn, om ons te scheiden, 'k ben te vreên.

A M P H I T R U O.

Dat's't minste, dat gy hebt te wachten, van mijn tooren,
Ik zal 't uw broeder, die hier by my wacht, doen hooren.
Ik ben niet van hem af geweest; die zal u voort
Wel overtuigen, en u straffen, na 't behoort.
Dan mag hy voor hem zien, die dus my heeft verraden.

A M P H I T R U O S
S O S I A.

Mijn heer...

A M P H I T R U O.

Nee, volgme niet.

A L K M E N E.

Zoo schendig my te smaaden.

B R O M I A.

Mevrouw, moet ik...

A L K M E N E.

Zwijg stil, zottin, ik wil geen reën

Van iemand hooren, zwijg terstont, en laatme alleen.

Alkmeen binnen.

V I. U I T K O M S T.

B R O M I A, S O S I A.

B R O M I A.

HY moet gewis'lijk zijn van zijn verstand berooft.

S O S I A.

Deez' slag die treft mijn heer, geen kleintjen, op het hoofd.

Ik ben ook zeer beducht, voor diergelijk een teeken.

B R O M I A.

Laat ons eens zien of hy ons wel eens aan zal spreken;

Maar 't is niet noodig dat 'k hem iets te merken geef.

S O S I A.

'k Zal haar behendelijk uithooren; maar ik beef,

En was 't niet beter stil die zaak te laten vaaren?

Dan, 't moet 'er nu meê deur, ik wil my gaan verklaren.

Ik groetje, lief.

B R O M I A.

Ha! hebtge u eindlijk eens bedocht?

Wat is het dat u schort, waar toe het weêr gezocht?

S O S I A.

Je stoortje om niet met al.

B R O M I A.

Maar wat mag dat toch weezen?

Wat

Wat noemje niet met al?

S O S I A.

't Geen nu, en 't geen voor deezen

Genaamt word, niet met al, dat noem ik, niet met al.
 Het zy men vaarzen schrijve, of prooze, of by geval
 Noch 't een noch 't ander, zoo men anders zoo kan schrijven;
 En niet met al, gelijkje weet, moet altijd blijven
 Het zelve niet met al, dat is te zeggen, niet,
 Of niet met al, of iets, dat, als het al geschiet,
 Niet veel heeft om het lijf; 't is klaar genoeg gesproken,
 Zeg Bromia, en heeft het mijn verstand ontbrooken
 Aan klare uitlegging?

B R O M I A.

Ha, veraar! wat houd my op,

Dat ik u niet terstont haal d'oogen uit de kop?

S O S I A.

Hoe komt het dat gy 't dus altoos op my gelaân hebt?

B R O M I A.

Gy noemt dan niet met al, 't geen gy my flus gedaan hebr.

S O S I A.

Wat 's dat?

B R O M I A.

Je houdje slecht, of meenje, sijne geest,

T'ontkennen, als je heer, datj' hier ook zijt geweest?

S O S I A.

'k Zeg dat niet, als ik u de zaak recht moet doen weeten,

Een zEEK're wijn die heeft ons alles doen vergeeten.

B R O M I A.

Zoo weetje niet quansuis, wat datje hebt gedaan?

S O S I A.

Ter werelt niet, en 't is my t'eenemaal ontgaan.

Ei lieve zeg het my.

B R O M I A.

Hoe, hebje niet onthouwen;

Dat ik u, wat ik deê, niet by my konde houwen.

En hoeje, in plaatze van een kus, my vanje stiet?

S O S I A.

Goet!

B R O M I A.

Hoe goet, wat 's dat?

S O S I A.

Ho! je weet de reeden niet.

'k Had look gegeten, en ik vreesde u te verveelen.

B R O M I A.

Ik kon niet winnen, hoe ik u ook quam te sfreelen.

S O S I A.

Courage! braaf!

B R O M I A.

Ik vond u als een ys zoo kout,

En 't schein dat gy my zelfs een byslaap weig' ren woud.

S O S I A.

Hoe, 'k fliep niet by u.

B R O M I A.

Neen.

S O S I A.

Hoe kon dat moog'lijk weezen.

B R O M I A.

Neen, drogert, ik kon u zoo verre niet beleezen.

S O S I A.

Hei, vivat, Sofia!

B R O M I A.

Hoe, trekje 't u niet aan,

En lachj' 'er meê?

S O S I A.

Wat ben ik van mijn zelfs voldaan.

B R O M I A.

Wat zegje daar?

S O S I A.

Ik kon my nimmer beter draagen.

B R O M I A.

Hoe, gekje dan met my, en kan 't u noch behaagen?

S O S I A.

Ik ga met u ront uit, ik was in 't eerst bevreesd,
 Dat ik maar al te mal met u zou zijn geweest.
 De Docters zeggen, als men al te sterk geveegt heeft,
 De darmen opgevult, en kannen braaf geleegt heeft,
 Dat elk zich dan vooral, van vrouwen wachten moet.
 En dat men in dien staat, wanneer men anders doet,
 Maar loome kinders teelt, die daadlijk weg gaan sterven,
 En zooze leeven, vier van haar vijf zinnen derven.
 Zie nu eens, of ik niet voorzichtig ben geweest.

B R O M I A.

'k Lach met de Docters eens, en die hun praatjes vreesd
 Is maar een kiekenshoofd, laat zy van zieken spreken,
 Maar in gezonde liën haar doen, de neus niet steeken.
 Wat zorheid brengen de hontsdaagen hun in 't hoofd,
 En wat een gekskap is 't, die haar daar in geloofd;
 Zy spreken dan niet als van duizend beuzelingen,
 En zouden wel een vrouw alleen te slaapen dwingen.

S O S I A.

Al zagjes moêr, me dunkt datje al wat breed ageert.

B R O M I A.

Neen, ik hou 't staande, en 't hunne is vals *geconcludeert*,
 't Zijn arme redenen, en sprookjes voor de kind'ren.
 Geen wijn, noch tijd, en kan de huwlijksplicht verhind'ren,
 De Medicijns dat zijn maar beesten in mijn zin.

S O S I A.

't Zijn eerelijke lui, ei bindje gramschap in,
 Hoe slecht de weerelt is gewoon daar van te spreken.

B R O M I A.

Je bent 'er niet, en zoekt vergeefs my met schoonspreken
 Ter neêr te zetten, ik zal noch die vryigheid
 Gebruiken, die gy my deez' morgen hebt gezeid.

S O S I A.

En wat?

B R O M I A.

Gy zeid straks, dat gy wel zoud moogen lyen,

Dat

A M P H I T R U O ;

Dat ik my, buiten u, met and'ren ging verblyen.

S O S I A.

Ha! wat dat point betreft, 'k beken, 'k heb ongelijk,
Ik haal mijn woord te rug; maak dat zulks nimmer blijk.

B R O M I A.

Maar zoo ik evenwel eens op mijn geeft kan winnen. . .

S O S I A.

Zoet! daar 's Amphitruo.

B R O M I A.

Zoo ga ik weder binnen.

V I I. U I T K O M S T.

JUPITER, AMPHITRUO, NAUKRATES,
POLICLES, SOSIA.

A M P H I T R U O.

K Om hier mijn vrienden, en aanschouw van 't ongelijk,
Dat zy my poogt te doen, nu eens de wisse blijk,
Om, zoo het mooglijk is, dit snood bedrog t'ontdekken:
Daar is de deur.

J U P I T E R.

Maar wie durft hier zoo stout my wekken?

Wat voor geraas verplicht my af te komen, en
Wie speelt 'er zoo den baas, daar ik de meester ben?

N A U K R A T E S.

Wat zie ik, goden! heer, wat wonder mag dit weezen,
Hoe! twee Amphitruos?

A M P H I T R U O.

Helaas! dit doetme vreezen.

Ha! 'k zie maar al te klaar mijn ongeluk.

P O L I C L E S. Gewis,

Ik zie niet, wie van tweek, de waare Amphitruo is.

S O S I A.

Dit 's de rechte, die een bedrieger, vol van streeken.

A M P H I T R U O.

Hou op, 'k zal, met dit staal, de toovery verbreeken;

N A U -

N A U K R A T E S.

Maar hoe! wat wiltge doen? en denk niet, dat men lijd
Dat hier Amphitruo zijn eigen zelfs bestrijd.

A M P H I T R U O.

Moet my mijn naaste bloed, om zulk een schelm, verzaaken?

N A U K R A T E S.

Wat scheiding wilt gy dat wy hier nu zullen maaken,
Als twee Amphitruoos, die eens zijn van gelaat,
Voor ons verchijnen; wie het nu is in der daat
Kan men niet weten; wilt het ons ter deeg verklaaren,
Om onrechtvaardig ons met straf niet te bezwaaren.

J U P I T E R.

Gy hebt gelijk, en deez' gelijkenisse kan
U wel doen twijf'len, wie van beiden is de man.
°k Ben redelijker, en ik stel my daar niet teegen:
Ik laat my zelve ook door gramschap niet beweegen,
Een van ons beiden is Amphitruo, ik zal
De vreemdigheid, van zulk een wonderlijk geval,
U, in het vol gezicht van Thebe, straks verklaare.
De schoone Alkmene wacht ook na die openbaare
Getuigenisse voor haar deugd, die 't waardig is,
°k Verzoek u midlerwijl te zamen aan den disch,
Indien 't u my gelieft zoo hooglijk te vereeren.

S O S I A.

Dat is een woord van klink. °k meen meê de borst te smeeren.
Ik heb het wel geraân, en zie nu dat ik 't weet.
Dit is Amphitruo, de rechte, daar men eet.

A M P H I T R U O.

O goden! hebt gy my dan al uw straf gezonden?
Maar °k voel, in 't hevigt van mijn drift, mijn arm gebonden.

N A U K R A T E S.

Gy klaagt ten onrecht. laat ons die verklaring zien,
Daar na zoo zullen wy, daar 't hoort, ons bystand biên.

A M P H I T R U O.

Ga laffe vrienden, ik meen and're te gaan vinden,
Die zich, mijn ongelijk te wreken, onderwinden.

A M P H I T R U O,

J U P I T E R.

'k Zal u de waarheid haast ontdekken.

A M P H I T R U O.

Ha! wat schijn?

O neen, ge ontlooptme niet.

J U P I T E R.

Het zal niet noodig zijn.

Dewijl dat dadelijk voor ydereen zal blijken,

Wie dat ik ben, en dat ik u niet hoef te wijken.

A M P H I T R U O.

Laat ons de vrienden vast verzaam'len, eer hy vlucht.

Ik vrees al dat hy 't zal ontfnappen.

Amphitruo binnen.

S O S I A.

Door de lucht,

Of op een vliegend paard, gelijk als Pakoletje.

J U P I T E R.

Ei vrienden, tred maar in.

S O S I A.

O ja, Messieurs, sa! zetje

Maar aan den disch, en laat al uw verwond'ring staan,

Voor my, ik meen 'er geen klein gangetje in te gaan.

V I I L. U I T K O M S T.

M E R K U R I U S, S O S I A.

M E R K U R I U S.

*Sofia, zoo als hy in wil treden, krijgt een soufflet.***H**Ou stant! waar meent die gek nu weêr zijn neus te steeken?

S O S I A.

Al zoet.

M E R K U R I U S.

Zie ikje weêr, 'k zal u de beenen breeken.

Jeukt jou de rug op nieuw?

S O S I A.

Mijn edelmoedige ik.

Ei, matigje toch wat, waar toe dat slaan? ik schrik.
 Laat d'een Sofia toch d'andere wat spaaren.
 Wat lust hebje om u zelfs te slaan? ei, wil bedaaren.

M E R K U R I U S.

Zeg, wie gaf u verlof dien naam te nemen aan?
 Heb ik u daar van niet een klaar verbod gedaan,
 En dat zoo streng, op straf van duizend knuppel slaagen?

S O S I A.

Wy kunnen allebei de zelve naam wel draagen.
 Men kent my over al voor Sofia, ik ly
 Wel dat gy 't zijt, ly ook dat ik het mede zy.
 Laat vry d'Amphitruoos malkander tegenstreeven;
 Maar laat de Sofiaas te zaam in vrede leeven.

M E R K U R I U S.

Het is genoeg aan een, 'k wil geen verdeeling meer.

S O S I A.

Gy zult de voorste zijn, ik geve u garen d'eer,
 Ik, als de jongste broër, zal u, als de oudste, vreezen.

M E R K U R I U S.

Ik wil alleen zijn.

S O S I A.

Laat ik maar uw schaduw weezen.

M E R K U R I U S.

Geensfins, en zooje maar je voeten binnen zet;
 Zoo wachtje, dat ik jou de hersfens niet verplet.

S O S I A.

Och arme Sofia!

M E R K U R I U S.

Hoe durf je noch zoo heeten?

S O S I A.

'k Spreek van een Sofia, al over lang vergeeten,
 Een van mijn maagschap, die al lang gestorven is,
 En die tyrannig wierd gehouden van den disch.

Praat daar niet van, indien je in 't leven scheidt behaagen.
 Adieu, hier woon ik, of je weêr kreeg lust tot slaagen.

Mercurius binnen.

S O S I A .

Wat is 't een moeilijk uur, zoo streng en onbeleefd,
 Te moeten van den diſch, wanneer men honger heeft.
 Maar laat ons met gedult dit lyen, en na deezem,
 Rampzaal'ge Sofia! de droeve makker weezen
 Van dien Amphitruo, die meê, tot ſmart gedoemt,
 Rampzaal'ge Amphitruo word op mijn ſpoor genoemt.
 Laat ons by een, die twee rampzaligen, vermengen,
 Maar 'k zie hem daar met zich een goed gezelfchap brengen.

I X . U I T K O M S T .

A M P H I T R U O , A R G A N T I P L A C I D O S ,
 B L E F A R U S , S O S I A .

A M P H I T R U O .

MYn heeren, blijf daar ſtaan, en komt niet eer, als 't tijd
 Zal weezen.

B L E F A R U S .

Ik geloof dat dit u dapper ſpijt;
 Maar zoo het is, gelijk gy zegt, door dit gelijken
 Zoo kan Alkimene, vry van ſchuld, en zonder blijken...

A M P H I T R U O .

De minſte dwaling is een misdad in dit ſtuk.

A R G A N T I P L A C I D O S .

Ik denk zoo ver niet eens, en 't ſtrekt mijn ziel tot druk,
 Al deeze uitſtelling, al dit haſpelen en draalen,
 En by geen Braven is daar glory door te haalen.
 Wy moeten blindeling, als iemand dat begeert,
 Uitvoeren zijn belang, al was het ſchoon verkeert,
 Argantiplacidus mag van verdrag niet hooren,
 Men moet beginnen in den drift van zijnen tooren,
 Om, zonder nadocht, voort den deegen, elk zijn beſt,

Door

Door vleesch en ribben heên te stooten, aan 't gevest,
 'k Verzoek dan dat die schelm, die dus u heeft bedroogen,
 Van niemands handen, als de mijne, voor uw oogen
 Mag sterven. ha! ik brand, mijn hand die wil 'er aan.
 Krijg ik hem slechts, ik zweer dat hy. . . .

A M P H I T R U O.

Kom, laat ons gaan.

S O S I A.

Mijn heer, vergeefme dat ik u dus quam verstooren.
 Sla, schop en smijt vry, ja doorstoot my in uw tooren,
 'k Zal 't al verdraagen.

A M P H I T R U O.

Nu rijs op. ik ben verzoent.

Zeg op, wat doet men hier?

S O S I A.

Men heeftm' 'er uitgeboent.

Want meenende, als de rest, aan tafel braaf te reeren,
 En dacht ik niet, dat men my weder af wouw smeeren.
 O ja, dien ander ik, knecht van dien ander gy,
 Heeft weder, op een nieuw, zoo schrikk'lijk tegen my
 Gewoed, dat ik niet wist waar dat ik my zou steeken,
 Een en het zelve lot is over ons gestreeken.
 Ei. . . .

X. U I T K O M S T.

B R O M I A , N A U K R A T E S ,
 P O L I C L E S , B L E F A R U S ,
 A R G A N T I P L A C I D O S .

B R O M I A .

G O ò n ! . . .

A M P H I T R U O .

Wat let u? zeg, wat is 't dat u verschiet?

B R O M I A .

Hoc, zijt gy hier, mijn heer, daar ik u effen liet
 Daar boven, en zie ik jou hier weêr voor mijn oogen?

Maar zoet , daar komt 'er een ter venster uitgevloogen.

K U P I D O .

Ei weest geruft. ziet hier den dwinger van de goôn.

Het is door Jupiter , mijn groote vader ,

En zijn bevel , dat ik u nader.

Dat 's die bedrieger , dien gy zoekt , die uit den troon

Der wolken dondert , in 't gezicht der stervelingen.

Dat 's troost genoeg , dit stelle uw hevigheid te vreên.

't Onteert niet met Jupijn te hebben iets gemeen ,

Die 't alles na zijn wil kan dwingen.

Hoe groot een god ik ben , 'k heb reeden aan mijn macht

Te twijfelen , en van Alkmeen jalours te weezen ,

Om dat ik noit haar kon beleezen ,

En noit haar fier gemoet heb t'onderbracht.

Jupijn kon door zich zelfs , noch al zijn heerlijkheeden ,

Niet triompheeren van haar liefde , en kuifche zeeden ;

En 't moet u troosten , dat haar man ,

Alleen haar hart verwinnen kan.

S O S I A .

Hoor , Kupidoetje weet 'er zalfjes op te leggen.

K U P I D O .

Laat u dan t'eenemaal gezeggen.

Uit deeze liefde zal een zoone zijn geteelt ,

Daar 's vaders majesteit in speelt.

Een held , die weelde zal versmaaden ,

En heel de wereldkloot , vervullen met zijn daaden.

Een Hercules , een held , zoo kloek als onverfaagt :

Voegt u dan naar het geen den hemelvoogt behaagt.

Hy heeft my zelfs belaft , om hier u van te spreken.

N A U K R A T E S .

Voorwaar , ik ben verblijd door zulk een schoonen teeken.

'k Bekent , dat deeze gunst my aan het harte gaat.

S O S I A .

Messieurs , indien dat gy wilt volgen mijnen raat ,

Zoo vleit u niet te zeer met deeze cermonyen,
Zy zijn gemeenelyk zeer lastig van weêrzyen.
De groote Jupiter vereert ons grof en breed,
En zijn weldadigheid verzacht hier al ons leet;
Daar zal een brave zoon, tot onzent, moeten koomen,
Dat gaat al wel, men zou 't niet beter kunnen droomen;
Maar laat ons kortelyk besluiten, zonder meêr
Te zeggen, en dat elk zich naar zijn huis toe keer,
Zoo stil als 't doenlyk is; op diergelyke zaaken,
Hoe 't wezen mag, is 't best, niet veel geruchts te maaken.

U I T.

1198360

22

I . I . 9 . 2 . 7 . 1 .

T . I . U .